

Namn att minnas

Thorbjörn Fälldin

I början av året gick täta rykten om att högerledaren hr Holmberg skulle efterträdas av Gösta Bohman. När hr Wedén kom hem från sin semester möttes han av en hel bunt pressklipp, i vilka han kunde läsa att hans avgång som folkpartiledare var omedelbart förestående. Något senare publicerade Expressen en artikel, av vilken framgick att kommunistledaren, hr Hermansson, bildligt talat har satt sin sista rödbeta och egentligen inte har något annat att göra än att frivilligt dra sig tillbaka. I september *avgår* herr Erlander.

Det är bara en partiledare om vilken man med absolut säkerhet kan säga att han inte avgår: hr Hedlund. Han avgår hade man så när sagt — eller skulle i varje fall kronprinsarna inom centerpartiet ha anledning att säga — aldrig.

Bland hr Hedlunds många utomordentliga tillgångar som politiker, och de är snart sagt alla negativa — hans förmåga att vara frånvarande, hans förmåga att inte fatta beslut, hans förmåga att tiga, hans förmåga att även när han talar ingenting säga etc. — är den kanske inte minsta hans förmåga att förbruka kronprinsar. Det har han gjort med ett obarmhärtigt gemyt och en hänsynslös effektivitet. En äldre generation erinrar sig ännu de längst förflutna dagar när hrr Hansson i Skegrie, Lars Eliasson och t o m Torsten Bengtson gick omkring och hoppades och trodde att de skulle få efterträda hr Hedlund. Men åren har gått och förhoppningarna har vissnat i samma takt som hrr Hansson, Eliasson och Bengtsson. Det är bara folkpensionären hr Hedlund som blomstrar. Skegrie har fått nöja sig med ordförandeskapet i jordbruksutskottet och hr Bengtsson med FN-delegationen, riksbanksfullmäktige och gruppleaderskapet i första kammaren. Den som verkligen tjänat för Rakel är hr Eliasson. Han har varit förste vice ordförande i centerpartiet nästan så länge någon kan minnas, vid otaliga tillfäl-

len har han mer eller mindre oförberedd fått rycka in i stället för hr Hedlund, då denne funnit för gott att idka undanhållning — och vad har blivit lönen för många och långa års trogen tjänst? Han har fått lämna partipresidiet utan att ens ha blivit soulagerad med den av honom hett åtrådda landshövdingeposten i Jämtland.

Något bättre har det gått för Torsten Andersson i Brämhult, som för några år sedan ansågs hota hr Hedlunds ställning inom partiet och då nämndes som hans efterträdare. Han har visserligen blivit utmanövrerad, men ändå kunnat trösta sig med landshövdingestolen i Visby.

Under förra årets valrörelse seglade Johannes Antonsson upp i centerpartiet och — tack vare några TV-debatter — också i det allmänna medvetandet. Han framstod som välbalanserad, konciliant och utrustad med, om uttrycket må tillåtas, sunt bondförstånd. Genast lancerades han som hr Hedlunds efterträdare, och inför sommarens partistämma ansågs han ha goda chanser. Hr Hedlund fyller dock 70 valåret 1970, medan hr Antonsson är en man i sina bästa år, närmare bestämt 47. Några optimister, till vilka hr Antonsson torde ha hört, räknade så smått med att hr Hedlund tänkte dra sig tillbaka för att överlåta ledningen av valkampanjen åt en yngre kraft. Men tji heller! Hr Hedlund rådfrågade sina lärer och penater — eller med andra ord frun, dottern och Norrlands skogsägares cellulosabolag — och lät meddela att om partiet ville ha honom, var han beredd att stå kvar över valet och kanske något år till . . . Det var en sk retorisk fråga och hr Hedlund omvaldes med acklamation. Men inte nog med att hr Antonssons förhoppningar på partiledarskapet grusades, vid valet av vice ordförande spelade hr Hedlund ut den 43-årige Thorbjörn Fälldin mot den 47-årige Johannes Antonsson och hr Fälldin valdes med överväldigande majoritet (153—63) till förste vice ord-

förande, medan hr Antonsson fick nöja sig med att bli andre. Han är kort sagt ur leken.

Kvar på valplatsen står alltså Thorbjörn Fälldin. När, eller rättare om, hr Hedlund avgår, kan man räkna med att hr Fälldin blir hans efterträdare. Han är — mänskligt att döma — den ende i sin långa rad av kronprinsar hr Hedlund inte kommer att kunna rå på. Thorbjörn Fälldin är infödd norrlänning och har sedan 1956 ett lantbruk om 20 har odlad jord och 300 har skog i Ramvik, Ångermanland, där han specialiserat sig på potatisodling och fåravel. Han har tagit realexamen och utbildat sig till reservofficer. Hans politiska karriär har varit snabb. Redan vid 25 års ålder blev han kommunalfullmäktig, han har varit ordförande i Ångermanlands såväl CUF-som SLU-distrikt och han invaldes i andra kammaren 1958 vid det s k ATP-valet.

Med en så liten marginal som 11 förargliga poströster slogs han ut vid 1964 års val. Men Fälldin hade under sina sex riksdagsår hunnit bli en av de främsta påläggskalvarna inom centerpartiet inte bara genom gott riksdagsarbete utan också genom ett allmänt uppskattat framträdande i TV:s s k Nya kammaren. Det stod följaktligen klart att partiet skulle begagna första bästa tillfälle att återbörda honom till riksdagen. Det skedde år 1966 då centerpartisterna i Örebro län valde in Thorbjörn Fälldin i första kammaren. Han tog plats på senatens örebrobänk sida vid sida med Per Ahlmark, en händelse som såg ut som en tanke. Från och med i år tillhör han — liksom Ahlmark — åter andra kammaren. Han har utrett fritids- och idrottsfrågor och är ledamot av styrelsen för naturvårdsverket och av arbetsmarknadsstyrelsen. Av stor betydelse för hans politiska framtid var att han för några

år sedan blev ledamot av RLF:s centralstyrelse med högsta röstetal av samtliga valda. Han föreslogs t o m till förbundsordförande, men avböjde klokt nog denna post för att helt koncentrera sig på politiken.

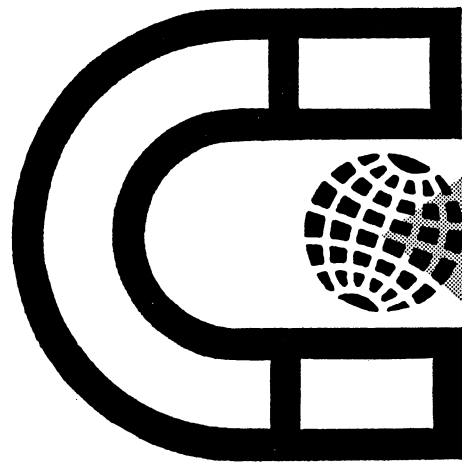
Han är överhuvudtaget en klok karl. Visserligen har han inom sitt parti anseende för att vara radikal och har gjort en del uttalanden om u-hjälp, Vietnam och republik, som kunnat tydas i den riktningen. Men så farligt är det nog inte. I varje fall har han föga till övers för det slags radikala stollighet som numera odlas i CUF och som kan föra tankarna ända till Per Gahrton. Han är sålunda till skillnad från CUF — och hr Hedlund — en övertygad anhängare inte

bara av mittensamverkan utan också av borgerlig trepartisamverkan, utanför och i regeringsställning.

Thorbjörn Fälldin är en stor, blond, trygg och förtroendeingivande ångermanlänning, inte snabb i repliken, men med mycket gott omdöme och mycket goda nerver. Han har spelat fotboll och amatörteater, men hans huvudintresse är och förblir det politiska spelet. Gunnar Helén yttrade en gång helt nådigt att han kunde tänka sig hr Fälldin som vice gruppleadare i liberala samlingspartiet fram på 70-talet. Det verkar faktiskt troligare att hr Helén får se honom som ledare för ett centerparti, i vilket det sammansmältande folkpartiet uppgått.

G. U.

ASEA

överallt
mellan
polerna